

החשש העיוור

לאחר שבטל האיסור המיסודי להקרת סרטו הקצר של אילן שאול מ-1977 על "יהודים רעים" ו"ערבים טובים" קרסה ההקרנה החגיגית שתוכננה לסרט בקולנוע, פריז". כשהיה פוקוס לא נשמע סאונד ושחזר הסאונד נעלם הפך קוס. לבסוף נמאס למקרין שהפסיק את הביזיון למורת רוחם של החברים. ואם השמאל לא מסוגל אפילו להעמיד סרט כמו שצריך — מיומנות החביבה עליו, מישוה עוד חושב שהם יכולים לנהל מדינה? ●●● כיום בו ניסו להקרין את הסרט שבמרכזו סיפור על שני מילואימניקים המשלשים ערבי בחבל לתוך באר מים, חולץ החטוף שאול משעני ליד טול כרם. ועל זה אומרים: סרטים לחוד ומציאות לחוד. ●●● וכרגיל שם בעתונות, לאחר שערבים חוטפים יהודי מנסים הכל, ואם לא מצליחים למצוא מניע לאומני מנסים את מניע ה-MONEY, העיקר שזה מצלצל דומה. ●●● אגב על יהודי שמושלך לבאר מים אף אחד לא עשה או יעשה סרט — הרי סרטים זה פנטזיה, במיוחד כאשר "חול" שה היא כוח". ●●● המרתון הדחוי של סרטי השמאל שכונה "חולשה היא כוח" הזכיר לחברים את הספר "1984" של ג'ורג' אורוול. שם החליטו הקופרייטרים ש"מלחמה היא שלום", "חרות היא עבדות" ויותר מכל "בערות היא כוח". ●●● ככלל, משעשע את החברים נסיונם הבלתי נלאה של מיטב סופרינו המגויסים לנסות ולצייר את "הפלישתיני האחר" כסיפורת, קולנוע וישרה. הפלישתיני המתון, שוחר הדמוקרטיה, החבר הנאמן, ההומני. כן, זה שיש לו חבר ישראלי, יהודי. אחד מאותם נסיונות הסרק עשה זאב ורדי בספרו "ידידות בצל הדימומים", אשר, בקליפת האגוז, מספר על החבר הפלישתיני, סעיד, המכשיל פיגוע קטלני של חבריו ואשר בני משפחתו מאשרים בדריעבד את מעשהו. ממש סיפורת ריאלית. החברים מחכים לפרק ב' — גורלו של משת"פ, שהיה חבר של ישראלי והכשיל פיגוע, מנוחתו עדן. ●●● החברים לא הופתעו מה"גילויים המרעישים" בסקר על רעותיהם של יהודים וערבים, שפורסם ב"יריעות" של סוף השבוע, ובו התגלה שרוב הציבור היהודי ואף חלק מהערבי תומכים כטרנספר: אך דוקא המספרים הקטנים עשו את הסיפור. רבע מהציבור הערבי חושב, בניגוד לשמאלניו, שהקמת מדינה פלשתינית תסכן את ישראל, והם כנראה יודעים מה הם מוכרים. אולם החשוב מכל, התברר המניע המרכזי של מרבית אנשי השמאל לתמיכתם בנסיגה ישראלית — הרצון העז להיפרד מהערבים ולהפסיק כל מגע עימם. החברים מסכימים עם מסקנתם כי הדריקום מת, אם בכלל נולד. ●●● וברקע עדיין מהדהדת מסקנתו הסטטיסטית של ארנון סופר, שאינו "חשוד" כי בלשון המעטה, הקובעת שער שנת 2036 יהיה רוב ערבי בגבולות הקו הירוק ללא קשר לשאלת השטחים. וזו נקודה מרכזית למחשבה, לכולנו. ●●● בימים אלה של ההסתערות הכללית של עיתונאי ישראל על כל ציני ישראל (מיל') בהקשר של קולומביה, היו גם כאלה שניסו לסחוט את הלימון המיסטורי הזה עד תום תוך פיתוח תיאוריות פוליטיות "מבריקות". את אחד השיאים סיפקה לנו המשרבת טלבי קשת מ"יריעות" שהגיעה למסקנה כי הכל נובע מהיותנו "חברה כוחנית ואלומה". לחברים היתה תחושה שטלבי "המועצות" מטיבו של עולמנו ו"אשמתם" המרכזית של הישראלים בכך, לא גילתה לנו מהי מסקנתה מהעניין: לפרק את צה"ל? להודיע לערבים ש"פוס לא משחקים, שוברים את הכלים"? ●●● מפקד גל"צ הבא, אפרים פיידר, לא יהיה מערביניק, כך לפחות טוענים גורמים זועמים במפלגה, המנסים לבטל את המינוי ומפנים אצבע מאשימה לרביץ שהחליט על כך. אחרי שהפסידו את השיל"טון, את הרשויות המקומיות, את האוניברסיטאות ולפני שמפסיקים את מועצות הפועלים — במערך מרגישים שגם את החיילים הם מאבדים. ●●● "שמנה ערבים מיפו יואשמו בהעברת נשק לעזה" — כך היה כתוב בעיתון (עמוד 8 למטה). שום רמז למחתרת. "מחתרת" זו רק התארגנות של יהודים. ●●● והיום כבר כולם יודעים מה פרוש "איץ כמו יפו בלילות". ●●●

החברים של אופירה

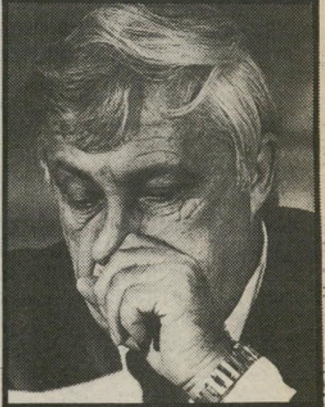
שייקה: האלן וחולן, יא פולי. משהו חדש בטבריה? גם אתה שמעת כי ריכרו על טבריה בשבשבת, מה?
פולי: מה אתה שואל אותי על טבריה. למה לא תשאל אותי על, אני יודע, על גרוזיה?
גברי: אדרבה.
פולי: טוב ששאלתם. בואו, תתקברו קצת. זה עדיין סודי. מבטיחים? ידעתי? טוב, אז תדעו לכם כי גינוב-גינובה שמועה לאוזני גרוזיה משנה את שמה, תשמעו היטב, תתקברו עוד קצת, משנה את שמה לגרוזיה!!!
שייקה: בחיאת שווארץ-נאווי. ממי גנבת שמועה כה רבילית, יא-פולי? אל תגיד; ממאיר! בטוח ממאיר...
גברי: איזה מאיר? מיהו מאיר?
פולי: שום מאיר. אומרים שזה מתופיק. ואל תשאלני איזה תופיק. תופיק יש רק שניים: טובי וזיאר. תבחר אחד.
שייקה: אם מישוה אשם, זה רק אריק. מה אתם צוחקים? תפקחו את האוזניים, חברים! רק אריק אשם.
גברי: מישוה רוצה איזושהו מלפפון צעיר? יפה. גם אני הייתי רוצה. אבל נגמר המלפפונים בשוק. ומי אשם?
שייקה: לאי מה — בטוח שאריק אשם. זה שר חקלאות זה? זה כראר-בלבן. הרס את החקלאות, הרס. מה החקלאות?
פולי: אני לא הייתי בטוח כי אריק שרון הוא שר החקלאות. אתה מעורכן, יא-שייקה? הלא שר החקלאות זה, נו, איך קוראים אותו, נו, כן — נחל כץ? מה?
גברי: אתה מתכוון לשר הבריאות. זה עם הקול הבאריטו-לירי. נו, אברהם נחל עוז, לא?
שייקה: לא, לא. אני מתכוון לאריק שרון. דפק את גרוזיה. כלומר, את גורגיה. דפק גם את החקלאות.
פולי: בטח תגיד גם את המלונאים דפק. בטח שמעת את זה מהנוסטאלוג שאול ביבר, תגיד לי...
שייקה: אתה אל תגיד לי מה אני יגיד. אבל, בינינו, תתרחקו קצת, לא הייתי מתפלא. הוא עוד אשם בהרבה דברים.
גברי: כמו מה, יא-שייקה?
פולי: אל תגיד. אני יודע: שמעת איך חיים יבין אמר ארמון הנשיאות בעבדה? היה בטלוויזיה. הארמון בעבדה?
גברי: שמעת גם ראיתי. מה שה שייך לאריק? פולי, אני חושב שאתה קצת, נו, אהמ, קצת בעבדה, לא?
פולי: תשמע, יא-איגוראנט. הוא היה צריך להגיד הארמון בעבדה, לא בעבדה. זה שר החינוך אשם. זה ברק.

האשם תמיד

שר החקלאות?

שר החינוך?

שייקה: אבל אריק שרון כבר לא שר החינוך. שר התיירות, אני מבין. האוצר — מקבל. מה פתאום חינוך?
פולי: היה נדמה לי. מה יש, אתה לא טעית פעם פעמיים? לא אמרת שאריק אשם בחברת העובדים?
גברי: סליחה שאני מתערב, אבל אני שמעתי. שייקה אמר בחברת ההשמל. והוא גם אמר בפירוש: רוטנברג אשם!
פולי: טוב, בסדר. העיקר שהוא אשם.
גברי ושייקה: מיי?
פולי: אריק שרון. מה זאת-אומרת מיי? מה, נעשיתם אהבלים? את עניין הסטימולציה של המערך כבר הזכרתי?
גברי: טרם.
פולי: טוב. במשחק התגלה כי קיסר הולך לאבד משהו כמו, איזה, נגיח, כמו מאאתים מועצות פועלים. והכל בגלל אריק. תאמינו לי. יותר טוב נשלח אותו לגורגיה. לשעבר גרוזיה. ועוד לא אמרתי את הכל על אריק.
שייקה: כן, גם אני. תתקברו. תתקברו עוד. אתם שמעתם על פרשת ליפקין את זלינגר ושות' אל תתביישו, תגידו.
גברי: אני שמעתי על פרשת רביץ את אורלי, ורות. אתה לא רוצה לספר לי כי שוף-פעם אריק אשם?
שייקה: תתפלא.
גברי: התפלאתי.
שייקה: פלאי פלאים. ממש פלאי פלאים. מה אתה אומר על זה, יא-פולי. תן, תן, תן, תן חת'כת מלפפון, קמזן?
פולי: תתכבר. ואני אומר: הפלא פלא. ומי לדעתכם אשם, אבל ברצינות, בפאשלות של אלי גבע?
גברי: אתה מתכוון אלי גבע ההוא, מלבנון? אם אתה מתכוון אליו, אז אני יודע מי אשם: יוסף גבע אשם!
פולי: התכוונתי מי אשם בכך שכל צנרת-המחבלים נמלטו מבירות, למרות שיצחק היקר לחש, תהדרקו, תהדרקו?
שייקה: על איזה יצחק אתה מדבר, יא-פולי. יצחק שמעוני? יצחק גרציאני? יצחק קלפטר? יצחק שמיר? יצחק ארגז?
גברי: מי זה ארגז. איזה ארגז?
שייקה: הוא מרבר על קרטון רמי-מארטן. העיקר, האשם הוא, ושתדעו לכם, רק אחד. מצטער, זה שוב אריק.
פולי: לא, אני מרבר על קרטון רמי-מארטן. העיקר, האשם הוא, ושתדעו לכם, רק אחד. מצטער, זה שוב אריק.
גברי: אני רואה כי אתה, פולי, וגם אתה, שייקה, מאשימים את אריק בכל הביזיונות במדינה, לא?
שייקה: נכון. ואם תשאל את דעתי —
גברי: לא שאלתי. אני לא שואל.
שייקה: אבל אם תשאל, גברי, רק אם תשאל, אז אני יגיד לך. אריק גם אשם שהשבוע לא הופיע בידיעות אחרונות שרה-השירה גד יעקבי, אלא רק פעמיים, וגם זאת בעמודים פנימיים, ובאותיות פרענק-בריל, ובלי צבע.
פולי: אולי תיכף תספר לי כי אריק שרון גם אחראי להתפוגגותו של שמעון הקיר?
שייקה: אהבתי את המלה הזאת, התפוגגות...
גברי: ולעצם העניין?
שייקה: לעצם העניין, כאן באמת אריק לא אשם. ואתה יודע זאת, יא-גברי. זוכר את אבא של אלי, מקודם? גם כאן, אבא של שמעון אשם. נו, זה, איך קוראים אותו... הא, כן קאמיל שמעון הוא האשם. בחיאת גיגי!
גברי: האוטובוס! האוטובוס! לטבריה ברוח לנו! תרימו את הפולקס הבריים, שנסיפיק לתפוס אותו. אישי!

הרבה חורכים האטורפי לאחוריהו לסיפוח העובדה שישו שחסימו פיס שחסימוליהו עול הפיחה